

Fru Olianne Martinsen

Elverum, Slettnes var 70 år, 13 januar sistleden.

Dette skulle en ikke tru når en ser henne lett og snar i vendingen, med sitt lysa sinn, alltid smilende og glad. Det som præger henne mest er et friskt sprudlende liv i sann Guds frykt.

En god hustru, en kjær mor er nådd inn i støvets år, sjøl om ingen kan se og merke det.

Vi besøkte gjeburdagsbarnet i hennes og hennes manns heim. Der åndet av fred og lykke, der var fest i gylden glans, og minnerne dukket opp for dem, de duvet i skinnende fagre blomsterbuketter. Det var som vi følte det, det var som levende vesen som hvasket og kvad om samhold i kjærlighet i all tid.

Velsignede minner om gode snille barn, som for sin vei, og drog bort frå det kjære barndomsheim. Det blandet seg nok vemod med i gleden hos disse to som så trufast strevet sammen for barna. Enkelte av disse kan enda komme heim og tilbringe noen lykkelige dager i den koselige lune stue. Der trives og vokser blomstrene, der folder rosene seg ut. Der kor kjærligheten bur visner blomstrene aldri. Sjøl midt i vinternatta står de der friske med grønne skudd, med nys utsprungne roser. Korfor? Jo, for de har sine røtter festet i Guds store varme faderhjerter! Lykkelig er den som har sin skatt i himmelen.

Om vårt jordiske hus nedbrytes klinger i ditt øre, skjønn musikk, mesterens ord: «Se, jeg gjør alleting nye. »

Lykke til da, kjære fru Martinsen! med åra som kommer.

Som vi om sommerkvelde ser solen daler ned i de herligste farger, så daler engang Deres siste dag bak livskveldens rand omstrålet av evighetens sol. Da når alle stormer har lagt seg her, og den siste blomsterduft fylder Dem med fryd, blir De båret på frelserens arme heim, til fred — evig fred!

Gudrun Flygel